

Του Κρίς Ιακωβίδη – μέρος πρώτο

Περί τα τέλη του περασμένου χρόνου, θεσπίστηκε [Ο περί Πτώχευσης \(Τροποποιητικός\) Νόμος του 2012 \(Ν. 206\(I\)/2012\)](#), το περιβόητο **Άρθρο 31(α)** (το «άρθρο») που δεσπόζει των τροποποιήσεων, και πρόσφατα παρουσίασαν με περισσή περηφάνια οι λειτουργοί του Επίσημου Παραλήπτη σε σεμινάριο του Δικηγορικού Συλλόγου Λεμεσού.

«Τόσο το διάταγμα παραλαβής όσο και το διάταγμα κήρυξης του χρεώστη σε πτώχευση ακυρώνεται, μετά από σχετική αίτηση και αφού παρέλθουν πέντε χρόνια από την ημερομηνία έκδοσης του διατάγματος παραλαβής και δύο χρόνια από την υποβολή της Έκθεσης Καταστάσεως και προκαταρκτικής κατάθεσης του Χρεώστη»

Ο υπεύθυνος του Κλάδου, κατά τη διάρκεια του σεμιναρίου, μας είπε ότι το Τμήμα του διαδραμάτισε ενεργό ρόλο σε σχέση με τις τροποποιήσεις. Πιστεύω πολύ λίγοι έχουν κατανοήσει τον ασκό του Αιόλου που άνοιξε το άρθρο και αυτός είναι και ο κύριος λόγος που στους 12 μήνες που έχουν περάσει από την θέσπιση του Νόμου, μόνο γύρω στις 10 αιτήσεις έχουν καταχωρηθεί.

Όταν το «πάρουν χαμπάρι», τόσο οι πτωχεύσαντες όσο και οι σύμβουλοί τους, θα τρέξουν να ακυρώσουν τα διατάγματα Παραλαβής και Πτώχευσης. Αποτέλεσμα της ακύρωσης το χάος! Όλα τα περιουσιακά στοιχεία του πτωχεύσαντα περιέρχονται στην κατοχή του και οι πιστωτές, στην πλειονότητά τους Τράπεζες, θα είναι υποχρεωμένοι να υποβάλουν εκ νέου αίτηση για πτώχευση. Και μη χειρότερα, κύριοι!

Στο ερώτημα «γιατί δεν ρωτήσατε τους επαγγελματίες;», η απάντηση ήταν ότι όλα έγιναν στο «άψε σβήσε», διότι η Τρόικα «έβαλε τα δύο μας πόδια σε ένα παπούτσι», αλλά μας εξήγησαν ότι οι τροποποιήσεις έτυχαν της έγκρισης του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου.

Στη συνέχεια έγινε ανάλυση της νέας κουλτούρας διάσωσης επιχειρήσεων, την οποία μας έχουν εισάγει οι Αμερικανοί απεσταλμένοι του **Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου** («ΔΝΤ») όπως μας έφεραν και οι απεσταλμένοι της **Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας** τον Ιανουάριο του 2013, τον Περί Εξυγιάνσεως Πιστωτικών και άλλων Ιδρυμάτων Νόμο.

Στη Κύπρο, το Εταιρικό δίκαιο διέπεται από το Κεφ. 113 της Κυπριακής νομοθεσίας (απεικόνιση του Αγγλικού Περί Εταιρειών Νόμου του 1948), το οποίο έχει συμπληρωθεί από τον Κανονισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης («ΕΕ») περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας, μετά από την προσχώρηση της Κύπρου στην ΕΕ.

Η Κυπριακή κουλτούρα ευνοεί τον πιστωτή και όχι το χρεώστη (creditor friendly). Η αναδιοργάνωση των αγορών θα μπορούσε να ταξινομηθεί σε αναδιοργάνωση φιλική προς τον πιστωτή, φιλική προς τον χρεώστη ή σε μια ισορροπία μεταξύ των δύο. Εάν έχει αποφασιστεί αλλαγή της δικής μας κουλτούρας από τους απεσταλμένους του ΔΝΤ, το ελάχιστο που έχουν να κάνουν είναι να μας το πουν και να μας εξηγήσουν τις επιπτώσεις.

Στην Άπω Ανατολή, η επιχειρησιακή κουλτούρα επικεντρώνεται στις στρατηγικές σχέσεις, σε μακροπρόθεσμες προοπτικές και στην μέριμνα για το συλλογικό καλό παρά στις ατομικές αναζητήσεις. Κατά συνέπεια, οι Ασιατικές πρακτικές αναδιοργάνωσης επικεντρώνονται στη συνέχεια μιας επιχείρησης και στη σταθερή απασχόληση, παρά στην επιβολή των δικαιωμάτων των πιστωτών.

Αντίθετα, η επιχειρηματική κουλτούρα στην Ευρώπη και στη Λατινική Αμερική είναι φιλική προς τους πιστωτές. Οι νομοθεσίες και η πρακτική που αφορούν στην αναδιοργάνωση σε αυτές τις ηπείρους αντικατοπτρίζουν ένα πολιτισμό ο οποίος δίνει έμφαση ιστορικά στην προστασία των συμβατικών δικαιωμάτων και στη συντήρηση των κοινωνικών συμβάσεων μεταξύ των εργαζομένων και των εργοδοτών.

Το σύστημα αναδιοργάνωσης των ΗΠΑ, προσπαθεί να ισορροπήσει τα συμφέροντα των πιστωτών και των χρεωστών τα οποία διχάζουν τα ασιατικά, ευρωπαϊκά και λατινοαμερικάνικα συστήματα.

Στο μέρος δεύτερο θα αναφερθώ, με περισσότερες λεπτομέρειες στις κουλτούρες των πιο πάνω ηπείρων.

Ο Κρις Ιακωβίδης είναι Εγκεκριμένος Λογιστής, Αδειούχος Εκκαθαριστής/Διαχειριστής, μέλος της ομάδας της CRI Group www.crigroup.com.cy, Εταιρείας παροχής επαγγελματικών υπηρεσιών που ειδικεύεται σε όλες τις πτυχές της Αφερεγγυότητας, Αποκατάστασης, Ανασυγκρότησης και Αναδιοργάνωσης.
